

Zunaj pa so na mrzlem, globokem nebu
blestele jasne zvezde. Tako na gosto so bile
nasejane, da se je zdelo, kakor bi se skozi
zamrznjeno morje svetili nedvignjeni zakladi.
Sijale so divni božični noči . . .

Zvonovi so odzvonili polnočno pesem
— bakle so se razlile po gori, nad kočo
so se ustavili angeli miru — — —

Nekomu pa je demon stlal v posteljo
nemir — prvega ubijavca — — —

(Dalje.)

SILVIN SARDENKO:

DOSMRTNI JETNIK.

Moj beli dan je bela smrt —
in to je čudna reč,
da niso mi prižgali
ob odru belih sveč . . .

Moj ni več zvezdic nočni mir,
moj ni več solnčni svit,
a kaj, da me nobeden
ne pride pokropit?

Li svet ne zna, in če ne zna,
naj bi me prašal vsaj:
Kaj je življenje moje
že bilo od nekdanj?

Da želja mojih je želja
podgorska bila vas,
in misel mojih misli
sneženi gorski pas.

Dva temna brata — gozd in gaj —
imel sem jaz nekoč
in eno gluho sestro,
oj sestro, črno noč.

Podnevu sta me čuvala
prijazna brata dva,
ponoči mi je stregla
pohlevna sestra ta.

Na voglu me je čakala,
ko jaz sem v hiši stal,
nabiral tujo srečo
in nič se nisem bal . . .

Tako sem živel kakor siv
oblaček vrh neba,
a danes sem zavržen
kot kamen v dnu morja.

Moj beli dan je bela smrt,
in to je čudna stvar,
da zame še gomile
izkopal ni grobar . . .

